

p/cco/o

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

หนังสือเล่มหนึ่งซึ่งไม่มีวางขาย

君と会えたから……

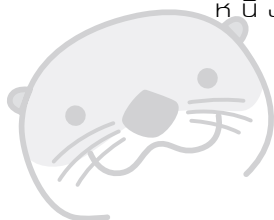
■ ■

ยา สี ซี คิตากาวะ

เขียน

หนึ่งฤทัย ปราณปรีศว

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

ผมจดจ่ออยู่กับหนังสือเล่มที่ว่า โดยมีแรงจูงใจคือการอยากรู้จักเธอให้มากขึ้นอีกนิด

แต่สำหรับคนไม่เคยอ่านหนังสือเป็นเรื่องเป็นราวจนถึงตอนนั้น

พอเริ่มอ่านหนังสือขึ้นมาสักเล่ม หนังสือเล่มนั้นกลับกระแทบใจผมอย่างรุนแรง

- ยา สี ซี คิตากาวะ

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำ

สำนักพิมพ์

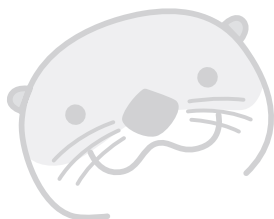
จะมีหนังสือนิยายสักเล่มที่สามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตคนได้อย่างแท้จริง...

หนังสือเล่มหนึ่งซึ่งไม่มีวางขาย เป็นนิยายแปลจากต้นฉบับภาษาญี่ปุ่นเรื่อง *君と会えたから……* ที่คนญี่ปุ่นกว่า 120,000 คนแนะนำให้เยาวชน วัยรุ่น และเหล่าผู้หลงทางในชีวิตอ่าน ซึ่งนักอ่านที่ได้อ่านแล้วต่างบอกเป็นเสียงเดียวกันว่าเป็นหนังสือนิยายที่แตกต่างจากเล่มอื่น หลายคนทดลองทำตามวิธีในหนังสือเล่มนี้พบการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในชีวิตได้จริงๆ แถมเรื่องราวความสัมพันธ์ของตัวละครในเล่มก็ซึ้งกินใจ เรียกว่าเป็นส่วนผสมอันลงตัวของหนังสือวรรณกรรมกับหนังสือจิตวิทยาพัฒนาตัวเอง

ด้วยฝีมือลายมือของอาจารย์ยาสึชิ คิตากาวะ นักเขียนที่มีชื่อเสียงและเจ้าของโรงเรียนกวดวิชา เขาได้นำคำที่คนใกล้ชิดเคยบอกว่า “เพราะตอนนี้คุณยังมีชีวิตอยู่ ไม่ว่าฝันยิ่งใหญ่แค่ไหน ก็ย่อมประสบความสำเร็จได้” มาเป็นพล็อตของนิยายเล่มนี้ ด้วยต้องการช่วยเหลือผู้อ่านที่กำลังเคืองคว้างในเส้นทางชีวิต นอกจากเขาจะเป็นผู้เติมความรู้ทางด้านวิชาการให้กับนักเรียนในโรงเรียนกวดวิชาแล้ว เขาก็ตั้งใจจะแนะแนวทางในการเลือกทางเดินชีวิตให้ทุกคนด้วย

ไม่ว่าคุณจะทำอะไร เรื่องราวในหนังสือเล่มนี้ ย่อมต้องชี้ทางสว่างให้อนาคตของคุณได้อย่างแน่นอน

แกลเลอรี

ทดลองอ่าน

วันนี้บรรดาการจัดแสดงเป็นวันที่สิบแล้ว ราวสามวันแรก แกลเลอรีมีคนรู้จักและผู้เกี่ยวข้องมาร่วมชมกันอย่างคึกคัก มาตอนนี้ คนกลับบางตา เหลือเพียงผู้เข้าชมไม่กี่คนก้าวช้า ๆ เลียบไปตามผนัง ซึ่งแขวนภาพวาดไว้

ในจำนวนนั้นมีผู้หญิงคนหนึ่งหยุดยืนนิ่งอยู่ตรงหน้าภาพวาด ภาพหนึ่ง

เธอยืนอยู่อย่างนั้นนานเกินสามสิบนาทีแล้ว สีหน้าละมุน แววตา อ่อนโยนราวกับกำลังมองดูอย่างอื่นที่ไม่ใช่ภาพวาดภาพนั้น

โนโตะกะหาจังหะออกโรงอยู่แล้ว เธอเดินยิ้มแยมไปหาผู้หญิง คนนั้นด้วยความเชื่อว่าเธอเชียร์เก่งไม่แพ้ใคร แต่เธอไม่ได้ตั้งใจจะเชียร์ขายภาพวาดหรอก แค่อยากอธิบายให้คุณค่าให้ผลงานชิ้นนั้น โนโตะกะจะภูมิใจเมื่อทำให้อีกฝ่ายรู้สึกว่าการวาดของเธอยอดเยี่ยม

โนโตะกะจะเชียร์ด้วยคำพูดเดิม ๆ แน่ละว่าคงได้ยืนใครพูด แล้วจามาอีกที...

“ภาพนี้ลงสีอย่างละเอียดอ่อนและดูลึกซึ้งใช่ไหมล่ะคะ เลือกใช้ กรอบรูปที่ช่วยขับคุณสมบัติของภาพด้วยค่ะ”

หญิงสูงวัยคนนั้นหันมองโนโตะกะช้า ๆ

“อู๊ย นักวิจารณ์ภาพคนนี้น่ารักจริง หนูซื้ออะไรเหอะจ๊ะ”

“โนโตะกะคะ”

“โนโตะกะเหรอ ชื่อเพราะจัง ยินดีที่ได้รู้จักนะ หนูอายุกี่ขวบแล้วอ่ย”

“ห้าขวบค่ะ!”

เด็กหญิงเหยียดนิ้วกางมือเล็กๆ ทุบทุบ

“คุณป้าชอบภาพวาดภาพนี้เหรอคะ”

“นั่นสิ ภาพสวยจนป้ามองอย่างลืมหืมตา”

เวลาภาพของผมได้รับคำชม โนโตะกะจะดีใจเหมือนได้รับคำชมเสียเอง ความยินดีฉายเต็มใบหน้าชนิดซ่อนไว้ไม่ได้ เธอพูดว่า

“พ่อของหนูเป็นคนวาดภาพนี้เองคะ”

“จริงเหรอนี้ คุณพ่อของโนโตะกะเป็นจิตรกรชั้นยอดเลยนะ”

โนโตะกะยิ่งภูมิใจมากขึ้นอีก

“ใช่ไหมล่ะคะ แต่ไม่ใช่แค่นี้ะคะ พ่อหนูสุดยอดยิ่งกว่านี้อีก”

ผมไปอเมริกาเพื่อเจรจาเกี่ยวกับธุรกิจใหม่ด้วยตารางเวลารัดตัวแค่สี่วันสองคืน¹ พอกลับมา ก็เข้าร่วมประชุมคณะกรรมการของบริษัทที่บริหารงานอยู่ต่อทันที ส่วนช่วงเวลาที่เกี่ยวกับเหตุการณ์ในแกลเลอรี ผมกำลังมุ่งหน้าไปพูดคุยกับสำนักพิมพ์เรื่องงานเขียนเพื่อเตรียมตีพิมพ์

หลังจากนั้น ผมมาถึงแกลเลอรีในช่วงเวลาไม่กี่นาทีก่อนปิดทำการได้ในที่สุด ซึ่งไม่เหลือคนชมภาพวาดแม้แต่คนเดียว

“คุณพ่อ!”

“ขอโทษที่ให้รอจะโนโตะกะ วันนี้ลูกทำหน้าที่อธิบายภาพได้เป็นอย่างดีด้วยใช่ไหม”

¹ ใช้เวลาหนึ่งคืนบนเครื่องบิน

“ทำค่ะ หนูคุยกับคนดูภาพตั้งห้าคนนะ”

โนโตะกะตอบแบบยืดย

“สุดยอดเลย ชอบใจนะลูก พวกเขาต้องชอบภาพวาดของพ่อ เพราะโนโตะกะแน่ๆ”

“หนูคุยกับคุณป้าคนหนึ่งตั้งหนึ่งชั่วโมงนะค่ะ”

“อ้า จริงหรือ คุยกันนานเชียว”

“คุณป้าคนนั้นนะค่ะ ภาพวาดมีตั้งเยอะ แต่กลับดูอยู่ภาพเดียว เป็นชั่วโมงเลย”

“หืม คุณคนนั้นแปลกดีแฮะ เธอดูภาพไหนเธอลูก”

โนโตะกะชี้ไปยังภาพภาพหนึ่ง เป็นภาพเด็กสาวสวมชุดสีขาว มีชื่อภาพว่า “เทพีแห่งชัยชนะ (The God of Victory)”

“เธอบอกว่าดูภาพนั้นแล้วสุขใจ ชวนน้ำตาไหล แล้วเธอก็ร้องไห้ค่ะ หนูเลยบอกคุณป้าไปว่า ‘มีความสุขแต่กลับร้องไห้ มันแปลกๆ นะคะคุณฟูจิโกะ’”

ผมถึงกับลืมหายใจ

“โนโตะกะ! เมื่อก็ลูกบอกว่าชื่อคุณอะไรนะ”

“คุณฟูจิโกะค่ะ ชื่อของคุณป้าไงคะ เราสองคนเป็นเพื่อนกันแล้ว เธอสัญญาว่าจะมาอีกด้วยละค่ะ!”

ผมนั่งอึ้งไปชั่วครู่

ผมในตอนนี้อยู่ชีวิตอย่างมีความสุข คนจำนวนมากให้การยอมรับว่าผมเป็น “คนที่ประสบความสำเร็จ” คิดๆ ดูแล้วผมไม่เคยคิดฝันถึงวันคืนเหล่านี้ได้เลยในช่วงยี่สิบปีก่อน

ถามว่าผมมีแววจะประสบความสำเร็จมาแต่แรกเลยหรือไม่ ก็ไม่ใช่ น่าจะพูดได้ว่าตรงกันข้ามเลยด้วยซ้ำ ผมหาไม่เจอว่าผมควร

ทำอะไร ขณะเดียวกันก็กังวลเกี่ยวกับอนาคตอันคลุมเครือ เพียงใช้ชีวิตไปในแต่ละวันอย่างไร้กะจิตกะใจ...

ใช่แล้ว จนกระทั่งวันหนึ่งในฤดูร้อนของเมื่อสี่สิบปีก่อน...

“คุณฟูจิโกะ”

ผมลืมชื่อนี้ไปแล้ว จนมาได้ยินอีกครั้ง

แต่ผมไม่เคยลืมเลือนตัวตนของเธอคนนั้นเลย ก็โซ่ว่าจะลืมกันได้

...ใช่ “คุณฟูจิโกะ” นั่นเอง

ชื่อนี้ไม่ผิดแน่

กังวลของชื่อที่โนโตะกะพูดถึงดังผมย้อนสู่วันเวลาในฤดูร้อนเมื่อสี่สิบปีก่อนทันที

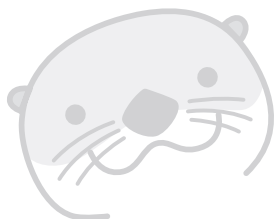
ฤดูร้อนตอนผมอายุสิบเจ็ดเปลี่ยนแปลงชีวิตผมครั้งใหญ่...

ກດລອງອ່ານ

วันที่ 6 สิงหาคม

ทดลองอ่าน

ปิดเทอมฤดูร้อนครั้งนั้น อากาศร้อนเป็นประวัติการณ์

วันที่ 6 สิงหาคม ตอนนั้นผมก็ยังจำวันนั้นได้

ผมต้องรับหน้าที่เฝ้าร้าน เลยนั่งอยู่ตรงเก้าอี้หลังเคาน์เตอร์
คิดเงินเพียงลำพัง

ครอบครัวของผมเป็นเจ้าของร้านหนังสือเล็กๆ ตอนผมยังเด็ก
ร้านนี้มีลูกค้าคลาคล่ำมากกว่านี้ ส่วนตอนนี้มีลูกค้าเข้าร้านบ้างประปราย
แม้แะมากันเป็นครั้งคราว บางครั้งก็แค่กวาดตามองบนชั้นแล้วกลับ
ออกไปโดยไม่ซื้ออะไร คงเพราะไม่เจอหนังสือที่ต้องการ เลยกลับรู้สึก
แปลกตาหากตอนนี้อยู่ในร้านมีลูกค้าหลายคน

หลังจากร้านหนังสือขนาดใหญ่พร้อมที่จอดรถกว้างขวาง
มาเปิดใกล้ๆ ร้านเราเมื่อหลายปีก่อน ร้านเราก็ตกอยู่ในสภาพนี้
นอกจากหนังสือ ร้านนั้นยังขายสินค้าพวกเครื่องเขียน ของตกแต่ง
บ้าน และเกมด้วย จึงยิ่งทำให้พวกเด็กมัธยมต้นและมัธยมปลาย
ไปซื้อของที่ร้านนั้นกันหมด ส่วนลูกค้าที่แวะมาร้านเราก็คงเป็นลูกค้า
ที่ไปร้านนั้นแล้วไม่เจอหนังสือที่ต้องการแต่อยากอ่านไวๆ ถึงแวะมา
ร้านเราต่อ

ด้วยสถานการณ์เช่นนี้ ตอนผมเฝ้าร้านจึงแทบขายหนังสือ
ไม่ออก

เมื่อก่อนร้านเราก็วางขายพวกการ์ดตูนฮิต นิตยสารข่าวรายสัปดาห์ นิตยสาร เพื่อให้สนุกกับการอ่านกันได้ตั้งแต่เด็กจนถึงผู้ใหญ่ แต่หลังจากร้านหนังสือขนาดใหญ่มาเปิด วางขายหนังสือแบบเดียวกันไปเราก็ขายไม่ได้อยู่ดี พ่อเลยตัดสินใจใช้แนวทางว่า “ขายไม่ได้ก็ไม่ใช่ไร ขอวางขายหนังสือที่ชอบก็แล้วกัน!”

ยังดีว่าผม ซึ่งเป็นลูกคนสุดท้องของครอบครัว เรียนอยู่ชั้นมัธยมหกแล้ว ด้วยเงินเก็บสมัยกิจการรุ่งเรืองกับประกันสะสมทรัพย์ เพื่อทุนการศึกษาที่ทำไว้ บวกกับฝีมือบริหารจัดการด้านการเงินของแม่ ซึ่งพ่อเองก็เพิ่งประจักษ์ ทำให้จากนี้แม่หาเงินได้ไม่มากมายนัก ก็ยังมีเงินพอหาทางส่งผมเรียนมหาวิทยาลัยพร้อมดำเนินชีวิตกันไปได้

การตัดสินใจของพ่อส่งผลสามข้อ

ข้อแรก กลุ่มลูกค้าเปลี่ยนไป

พ่อไม่วางขายการ์ดตูนกับนิตยสารข่าวรายสัปดาห์ จำนวนลูกค้าก็ลดลงฮวบฮาบ แต่อีกด้านหนึ่ง ลูกค้าขาประจำก็เพิ่มขึ้น พ่อพยายามเลือกหนังสือตามความชอบและเป็นหนังสือที่ร้านอื่นไม่มีขายมาจัดวาง ผลคือลูกค้าผู้ต้องการหนังสือที่มีเฉพาะร้านเราเข้าร้านมากขึ้น

ข้อสอง คนคนหนึ่งซื้อลดลงอย่างฮวบฮาบ

ร้านเราตั้งอยู่ในย่านการค้าของเมืองชนบท เป็นร้านเปิดโล่งเมื่อต้นประตูเลื่อนเปิดขึ้นทั้งหมดแล้ว ตลอดแนวร้านฝั่งติดทางเดินก็จะกลายเป็นทางเข้าร้าน ย่านการค้ามีหลังคาคลุมแนวทางเดินเราเลยวางหนังสือใส่รถเข็นไว้หน้าร้านด้วย ขณะที่เคาน์เตอร์คิดเงินอยู่ด้านในสุดเลยเฝ้าจับตามองไม่ได้ พุดง่าย ๆ คือ เงื่อนไขเข้าทางพวกนักฉกหนังสือเต็ม ๆ ทั้งหยิบฉวยง่าย หนีง่าย หนีซ้ำคนของร้าน

ยังไม่ค่อยรู้ตัว พ่อเลยต้องปวดหัวกับความเสียหายจากน้ำมือของพวกชนหนังสืออยู่เป็นประจำ

ฝั่งคนฉกคงคิดว่าขโมยการ์ตูนแค่เล่มเดียวเอง แต่ฝั่งเราเดือดร้อนต้องขายการ์ตูนเจ็ดถึงแปดเล่ม เพื่อชดเชยค่าหนังสือการ์ตูนหนึ่งเล่มที่หายไปนั้น พวกชนหนังสือไม่สนใจว่าร้านเราต้องชำระค่าหนังสือที่หายไปมากกว่าเจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์ของราคาปกบางเดือนแย่งชิงว่าความเสียหายจากพวกชนหนังสือเกือบเท่ายอดขายในเดือนนั้น ผมไม่ได้พูดเกินจริงนะ แต่สำหรับพวกเราแล้วพฤติกรรมชนหนังสือของวัยรุ่นเหี้ยมเท่าการฆ่าคนจริงๆ นี่เอง

ทว่าหลังจากพ่อเปลี่ยนแนวทาง หนังสือที่วัยรุ่นอยากจกจกยก็หายไปจากร้านเราด้วย ทำให้แทบไม่มีหนังสือขายอีก พ่อเองก็ปลาบปล้มกับผลพลอยได้นี้

ส่วนข้อสาม ผมจะพูดถึงต่อไปในภายหลัง

ย้อนกลับมาวันที่ 6 สิงหาคมกันก่อน

ผมนั่งอยู่ตามลำพังหลังเคาน์เตอร์คิดเงิน มองผู้คนสัญจรผ่านไปมา

ผู้คนเดินในย่านร้านค้าด้วยสีหน้าตามสบาย ไม่มีที่ท่าสะกิดใจเลยว่ามีผมมองอยู่จากในร้าน บางครั้งเพื่อนๆ ของผมก็เดินผ่านไปเป็นกลุ่มสองสามคน

ระหว่างมองดูผู้คนเดินผ่านถนนไปทางซ้ายที่ทางขวาที่ ทั้งที่ไม่มีกำแพงกั้นแบ่ง แต่น่าแปลกว่าผมกลับรู้สึกเหมือนฝั่งนี้เป็นคนละโลกกับฝั่งโน้น ฝั่งโน้นเป็นโลกแห่งความเคลื่อนไหว ส่วนฝั่งนี้คือโลกอันสงบนิ่ง ผู้คนในโลกฝั่งโน้นเคลื่อนไหวอยู่ตลอด ไม่รู้ว่าพวกเขารับร้อนอะไรกันถึงได้ไม่มีที่ท่าจะหยุดยืนและแวะเข้ามายังโลกนี้กันเลย ความรู้สึกนี้เหมือนนั่งอยู่ริมตลิ่ง ฝ้ามองดูกิ่งไม้ลอย

ตามกระแสน้ำไปอย่างไรอย่างนั้น

วันนั้น พอบอกให้ผมเผ้าร้าน พ่อก็ออกจากร้านไปพร้อมบอกว่า จะไปกินมื่อเที่ยง ผมรู้ว่าเขาไปไหน ร้านกาแฟใกล้ๆ นี่แหละ คนอื่น ในย่านร้านค้ำก็น่าจะพากันหลายคน พ่อคงไม่กลับมาอีกเป็นเวลา สองชั่วโมง เพราะไปดูการแข่งขันชิงแชมป์เบสบอลมัธยมปลายระดับ ประเทศกัน

“...เบสบอลมัธยมปลายนั่นหรอ...”

ผมพิมพ์ขึ้นมาลอยๆ

น่าจะตั้งแต่ราวชั้นประถมสาม ผมสนใจกีฬาเบสบอล เลยเริ่ม ดูการแข่งขันชิงแชมป์เบสบอลมัธยมปลายระดับประเทศ หลังจากนั้น ทุกปีผมจะเกาะขอบจอโทรทัศน์ดูการแข่งขันทั้งฤดูใบไม้ผลิและฤดูร้อน ซึ่งเป็นสิ่งที่ผมเผ้ารอคอยมากที่สุดในช่วงปิดเทอมทั้งสองฤดู ผม คลั่งไคล้กับการแข่งขันทุกนัด สำหรับผมในตอนนั้น เด็กมัธยมปลาย ในจอโทรทัศน์เป็นทั้งฮีโร่และเหมือนคนที่เป็นผู้ใหญ่แล้ว ไม่รู้สีกว่า พวกเขาต่างจากนักเบสบอลอาชีพที่ตรงไหน ทั้งในแง่อายุและเทคนิค การเล่น

ตั้งแต่ขึ้นมัธยมต้นแล้วเข้าสังกัดชมรมฟุตบอล ผมก็ค่อยๆ หมดความสนใจลง จากตอนนั้นเวลาผ่านมาราวหกปี

พอไม่ได้ดูการแข่งขันนานระยะหนึ่ง ผมกลับมองว่านักเบสบอล วัยมัธยมปลายในโทรทัศน์ดูเป็นเด็กเสียอย่างนั้น พวกเขาพยายาม แสดงฝีมือเต็มที่ แต่สำหรับผม พวกเขาไม่ใช่ทั้งฮีโร่และผู้ใหญ่ อีกต่อไป เป็นแค่เด็กรุ่นราวคราวเดียวกันที่เล่นเบสบอลเก่ง และ ถึงแม้เล่นเก่งก็มองเห็นอย่างชัดเจนว่า พวกเขายังมีเทคนิคการเล่น ที่ห่างชั้นกว่านักเบสบอลอาชีพอยู่มาก

แล้วทำไมพวกผู้ใหญ่ถึงชอบการแข่งขันเบสบอลมัธยมปลายกันขนาดนั้นนะ

ตอนที่ผมคิดด้วยความกังเอวมระอาอยู่เช่นนั้น ลูกค้าก็เข้าร้านมาคนหนึ่ง

“ไ้ โยสุเกะ วันนี้เฝ้าร้านหรือ เอาการเองานดีจริง”

เพื่อนของพ่อคนนี่คือคัตจังนั่นเอง ผมเรียกเพื่อนของพ่อไม่ค่อยถูก คนนี้ก็เหมือนกัน ผมไม่รู้ทั้งนามสกุลและชื่อเต็มของเขารู้จักเพียงชื่อ “คัตจัง” เลยต้องขอเรียกชื่อนี้ตามที่พ่อเรียก ทั้งที่รู้ว่าเสียมารยาท

“อ้อ คัตจังเองหรือครับ พ่อไปดูเบสบอลที่ร้าน ‘โฮป’ นะครับ ให้ผมไปตามให้ไหม”

คัตจังเลือกหยิบหนังสือจากชั้นเล่มหนึ่ง เดินมาหาผมพลางพูดว่า

“วันนี้แค่มาซื้อหนังสือนะ ว่าแต่โยสุเกะต้องอ่านหนังสือเตรียมสอบแท้ ๆ แต่พ่อกลับให้เฝ้าร้าน แล้วตัวเองไปดูเบสบอลจั้นอะไระ เอาไว้เจอตัวครวหน้าฉันจะพูดให้ชนะ”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ...”

ผมยื่นเงินทอนให้ ยิ้มผิ่ดกลางพูดตอบ

พูดถึงปิดเทอมฤดูร้อนของวัยรุ่นอายุสิบเจ็ด คนมักมองว่าน่าจะยุ่ง ไหนจะเที่ยวเล่น อ่านหนังสือเตรียมสอบ หรือทำสิ่งที่ชอบ แต่กรณีของผม แทบเรียกได้ว่าไม่มีความน่าตื่นตาตื่นใจทำนองนั้นเลย พูดตามตรง ผมในช่วงนั้นแทบไม่มีความตั้งใจจะทำอะไร

ใช้ว่าผมไม่คิดอะไรเกี่ยวกับอนาคตเลย อาจยังคิดคร่าว ๆ ถึงจะคิดว่า จะเรียนต่อมหาวิทยาลัยหลังเรียนจบมัธยมปลาย

แต่ก็ใช้จะคิดถึงขั้นว่าเรียนมหาวิทยาลัยไหน ในคณะอะไร

ว่ากันตามจริง เพราะไม่มีความคิดว่ายากเป็นอะไรหรือยากทำอะไร จะให้เริ่มใช้ชีวิตทำงานหาเงินคงไม่ดีแน่ ผมเลยตัดสินใจเรียนต่อเพื่อยืดเวลาใช้ชีวิตแบบผู้ใหญ่ออกไปก่อน แค่นั้นเอง

เช่นนั้นแล้วผมต้องอ่านหนังสือเตรียมสอบ รู้ทั้งรู้ แต่แรงใจกลับไม่ผุดขึ้นมาเลย

คนอาจมองว่าไหนๆปิดเทอมฤดูร้อนแล้วก็เที่ยวเล่นไปสิ แต่ถ้ามันเที่ยวเล่นจริงก็จะคาใจเรื่องอ่านหนังสือขึ้นมาอีก มีหวังรู้สึกผิดว่ามันเที่ยวเล่นอยู่ได้อย่างไร เหตุนี้แหละ ผมเลยใช้วันเวลาอันล้ำค่าของปิดเทอมฤดูร้อนช่วงใจกลางชีวิตวัยรุ่นอยู่เฉย ๆ ร่วมกันกับความขัดแย้งในตัวเอง

สำหรับคนที่ตกอยู่ในสภาพไม่มีกะจิตกะใจอ่านหนังสือ แต่ใช้ว่านี่เรื่องอะไรยากทำอย่างผม งานเฝ้าร้านถือเป็น “หน้าที่” อันเหมาะสมซะ ในเมื่อพ่อแม่ขอให้ช่วย จึงเป็นเหตุผลรองรับขั้นดีให้ไม่ต้องอ่านหนังสือนั่นเอง

“นี่ผมกลายเป็นคนไร้ความกระตือรือร้นขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไร...”

พอการแข่งขันประจำฤดูร้อนเสร็จสิ้นและเรียนจบ เหล่านักเบสบอลมัธยมปลายในโทรทัศน์ต้องเจอโจทย์เข้าเต็ม ๆ เหมือนกันว่าจะเลือกเป็นนักเบสบอลอาชีพหรือเรียนต่อ แต่ก็มีเพียงส่วนน้อยที่ได้รับโอกาสให้เลือกได้เช่นนั้น ทั้งที่เดินบนเส้นทางสายเบสบอลมาตลอดแล้วนักเบสบอลที่เหลือส่วนใหญ่จะทำไมอย่างกันตอนะ พวกเขาน่าจะกำลังกลุ่มใจอยู่แน่นอน แต่ตอนนี้คงสลัดความคิดนั้นทิ้งไปชั่วคราวแล้วหันมาวิ่งไล่ตามลูกบอลสีขาวเพื่อหนีเรื่องกลุ่มนั้นกันอยู่

เดี๋ยวนี้ผมมองการแข่งขันเบสบอลมัธยมปลายด้วยสายตาเย็นชาเสียจนตัวผมเองยังตกใจ

แต่ช่วงเวลาที่พวกเขาต้องตัดสินใจว่าจะทำอย่างไรกับชีวิต
ผมเองก็ต้องตัดสินใจไม่ต่างกัน

สมัยเด็ก ผมพูดอยู่บ่อยครั้งว่า “โตขึ้นอยากเป็น xx” อยาก
เป็นโน้นเป็นนี่ เปลี่ยนไปเรื่อย จะเรียกว่าไม่ได้คิดอย่างจริงจังเลย
สักอย่างก็ว่าได้ แต่ตอนนั้นผมรู้สึกจริงๆ ว่าสามารถเป็นได้ทุกอย่าง
ที่อยากเป็น

อาจเพราะผมมอง “อนาคต” ในหัวข้อ “เมื่อโตเป็นผู้ใหญ่” ว่า
ยังอีกยาวไกล เหมือนเป็นเรื่องของอนาคตที่ไม่มีวันมาถึง แต่ตอนนี้
“อนาคต” ที่เคยมองว่ายาวไกลนั้นกลับใกล้จะมาถึงในอีกหนึ่งปี
ให้หลัง...ตอนนี้ผมอยู่ในวัยนั้นเสียแล้ว

ยิ่ง “อนาคต” ในหัวข้อ “เมื่อโตเป็นผู้ใหญ่” กลายเป็นอนาคต
อันใกล้ที่สามารถนึกภาพได้จริงมากเท่าไร คำพูดบ่อยครั้งตอนเด็กว่า
“โตขึ้นอยากเป็น xx” ยิ่งออกจากปากของผมน้อยลงทุกที

“จริงด้วย เดี่ยวนี้ผมไม่พูดว่าอยากเป็น xx แล้วนี่เนอะ”

ผมคงมัวเหม่อคิดเรื่องนี้จนไม่รู้สีกตัว พอหันมองอีกที ปรากฏ
ว่ามีลูกค้าอีกคนเข้ามาอยู่ในร้าน

ผมถึงกับสับสนใจ

หญิงสาวคนนั้นสวยเกินกว่าจะยืนอยู่ในร้านนี้

ผมรู้สึกเหมือนบรรยากาศในร้านพลันเปลี่ยนไป

เธอคงอายุมากกว่าผมสองหรือสามปี กลางฤดูร้อนแท้ๆ แต่
ผิวของเธอยังขาวจนใส หญิงสาวแต่งตัวด้วยเสื้อแขนยาวสีขาว
กับกระโปรงยาวสีขาว สวมหมวกสีขาวใบค่อนข้างใหญ่ปิดใบหู
รวบผมเป็นช่อเล็กๆ ไว้ตรงท้ายทอย สไตส์แฟชั่นเหมือนของหญิงสาว
วัยผู้ใหญ่

ผมไม่เคยเจอผู้หญิงที่มีกลิ่นอายเช่นนี้มาก่อน ชวนให้รู้สึกว้าว เธอคงมาจากคนละโลกกับเด็กสาวรุ่นราวคราวเดียวกับผม ซึ่งส่วนใหญ่สวมเสื้อผ้าที่ล่วนเป็นสไตรท์ชายร่นสั้นขึ้นทุกที ไม่ว่าจะเสื้อกล้าม เสื้อแขนกุด กระโปรงสั้น และนั่นก็เป็นผู้หญิงแบบที่อยู่คนละโลกกับผมเองด้วย

ผมพลันรู้สึกอาย เพราะผมอยู่ในสภาพเดียวกับตอนต้น ไม่ได้หวีผมให้เป็นเรื่องเป็นราวด้วยซ้ำ

หญิงสาวเดินอยู่ในร้าน อ่านกระดาดไนต์ในมือพลางเงยมองชั้นวางหนังสือสักพัก ก่อนจะหยิบหนังสือเล่มหนึ่งเดินมาหาผม

ผมรู้สึกหวั่นไหว ขณะพยายามเก็กหน้าหนึ่งเท่าที่ทำได้

แล้วเธอก็หยุดย่นหน้าเคาน์เตอร์ ยิ้มอย่างขี้เล่น จากนั้นพูดประโยคที่เหนือความคาดหมายของผมออกมา

“เธอคือโยสุเกะสินะ”

“เอ่อ...”

เกิดความเงียบบระหว่างเราอยู่ครู่หนึ่ง เพราะคำถามไม่คาดคิดของเธอทำเอาผมพูดไม่ออกไปชั่วขณะ ก่อนจะลนลานตอบพรวดออกมา

“ระ...เราเคยเจอกันที่ไหนมาก่อนนั่นหรอ”

“ฉันเจอพ่อเธอที่ร้านก่อนหน้านี้ พ่อพูดถึงเธอนะ บอกว่ามีลูกชายวัยเดียวกับฉัน ชอบนอนตื่นสายโด่ง”

“ฮะ...คือ...แบบว่า...จังหวะไม่ค่อยดีเลย ฉันเพิ่งตัดผมเมื่อสามวันก่อน ก่อนหน้านั้นผมยาว นอนตื่นมาก็ไม่ได้ชี้ได้เด่นะ แต่ยังไงฉันก็ได้เป็นพวกมั่นใจในรูปลักษณ์อยู่แล้ว ผมชี้หรือไม่ชี้ ฉันไม่ได้สนใจเท่าไรหรอก...”

ผมพูดพลางใช้มือกดผมขึ้นได้เดี๋ยวนั้น ขนาดตัวผมเองยังคิดว่าจะพูดจาทะเลาะไปไหนกันละเนี่ย เลยยังแตกตื่นจนหน้าแดง

ต้องชวนเปลี่ยนเรื่องไม่ให้เธอจับสังเกตได้ คิดแล้วผมก็พยายามพูดอย่างเก็บอาการ

“วะ...ว่าแต่...เธอจะซื้อเล่มนั้นหรือ”

“ใช่ ปรบกวन्द้วยจะ ไม่ค่อยมีร้านไหนขายหนังสือแบบนี้ ฉันมาร้านนี้เพราะคิดว่ามี ดีจริงที่มา เลยได้หนังสือ แล้วก็...หนังสือที่จดไว้เนี่ย ฉันสั่งซื้อไว้ได้ไหม”

เธอยื่นกระดาษแผ่นหนึ่งให้ เป็นกระดาษสีขาวยาวทรงสี่เหลี่ยมจัตุรัสยาวด้านละประมาณเก้าเซนติเมตร ด้านหนึ่งเขียนชื่อหนังสือไว้หน้าแปลกใจตรงกระดาษมีรอยพับไปพับมาหลายรอย

“ฉันไม่ค่อยรู้เรื่องหรอก เดี่ยวถามพ่อให้นะ”

“ปรบกวन्द้วยนะ จั๊น...สัปดาห์หน้าฉันจะมาใหม่แล้วกัน”

ผมคุยกับเธอสั้น ๆ แค่นี้ถึงหนึ่งนาที แต่หลังจากนั้น บทสนทนานั้นกลับทวนซ้ำในสมองของผมหลายครั้งตลอดทั้งวัน ผมหลงเสน่ห์เธอเข้าอย่างจังแล้วนั่นเอง

พอพ่อกลับจากร้านกาแฟ ผมยื่นกระดาษให้พร้อมเล่าเรื่องราวให้ฟัง

“ลูกค้าคนนั้นชื่ออะไร เบอร์โทร.ละ” พ่อถาม

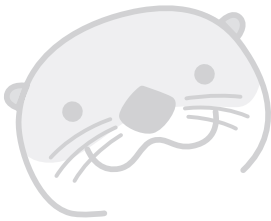
“เด็กคนนั้นรู้จักพ่อ ผมเลยนึกว่าพ่อรู้จักชื่อกับเบอร์โทร.ของเธอแล้วเสียอีก”

ผมตอบ อันที่จริงผมยังไม่ทันจะใจคิดอย่างรอบคอบ เธอก็กลับไปเสียแล้วต่างหาก

“เอาเถอะ หนังสือเล่มนี้ดี สั่งมาหลายๆ เล่มเลยแล้วกัน
ถึงแม้เด็กคนนั้นไม่มาซื้อ ยังไงพ่อก็อยากวางขายหนังสือนี้อยู่ดี”

พ่อตอบเช่นนั้น แล้วลงมือหาเบอร์ของสำนักพิมพ์ โทร.สั่ง
หนังสือตามรายชื่อในกระดาดใบที่เธอทิ้งไว้ทันที

ที่นี้คุณอาจรู้แล้วว่าการตัดสินใจของพ่อส่งผลกระทบเป็นข้อที่สาม
นั่นก็คือทำให้ผมได้พบกับเธอ

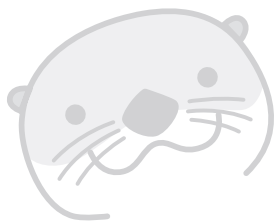

ກດລອງອ່ານ

หนึ่งสัปดาห์อันแสนยาวนาน

ทดลองอ่าน

ผมสนใจในตัวเธอนับจากวันนั้น หลายต่อหลายครั้งที่รู้สึกตัว
ขึ้นมาก็พบว่าผมกำลังนึกถึงเธออยู่

ช่วงแรกผมได้แต่นึกเสียใจ

“ทำไมผมถึงปล่อยให้ผมชี้ได้เด่อย่างนั้นนะ ทำไมไม่ถามชื่อ
กับเบอร์โทรไว้ ทำไมไม่คุยมากกว่านี้...”

ทำอย่างนั้นเสียก็ดี น่าจะทำอย่างนี้เสียมากกว่า...ผมนึกเสียใจ
สารพัดในเรื่องที่ทำอะไรไม่ได้แล้ว

เวลาผ่านไป ผมเริ่มนึกถึงครั้งหน้าที่เธอจะมา เธอบอกว่า
“สัปดาห์หน้าฉันจะมาใหม่” ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ผมก็อยากพบเธอ
อีกครั้ง เมื่อเจอกันครั้งหน้า ผมจะตบยออดโอกาสนั้นอย่างไรดี...

สองวันให้หลัง หนังสือที่เธอส่งมาส่งที่ร้าน ผมย่อมต้องอยากรู้
ว่าเป็นหนังสือแนวไหน เพราะในตอนนั้นผมรู้เกี่ยวกับเธอเพียงว่า
เธออยากอ่านหนังสือเล่มนี้

ดูจากสภาพแวดล้อมที่ผมเติบโตขึ้นมา คนส่วนใหญ่อาจ
จินตนาการว่าผมอ่านหนังสือตั้งแต่เด็ก แต่ขอบอกตามตรงว่า
จนถึงตอนนั้น ชีวิตผมแสนห่างไกลจากการอ่าน แม้เทียบกับเด็ก
รุ่นเดียวกัน ผมคงจัดอยู่ในหมู่เด็กที่ไม่อ่านหนังสืออยู่ดี

ส่วนหนึ่งเพราะพ่อห้ามอย่างเข้มงวดตั้งแต่ยังเล็กว่า “หนังสือที่ขายเป็นของลูกค้า อย่าจับต้องตามอำเภอใจ ถ้าอยากอ่านก็ซื้อซะ”

ความที่ตอนนั้นบ้านเราเองก็วางขายหนังสือการ์ตูน พ่ออาจใช้ไม้นั้นปรามผมไม่ให้อ่านหนังสือการ์ตูนของร้าน พ่อบอกว่าให้ซื้ออ่านเอา แต่ผมตะขิดตะขวงใจชอบกลหากพ่อจะรู้ว่าผมอ่านหนังสือการ์ตูนเรื่องไหน ครั้นจะซื้อร้านอื่นก็ยิ่งรู้สึกไม่ดีเข้าไปใหญ่ สุดท้ายผมเลยไม่อ่านหนังสือ หนังสือทั่วไปนั้นไม่อ่านแน่ แถมผมยังแทบไม่อ่านกระทั่งหนังสือการ์ตูนด้วย

ถ้าคนอย่างผมบอกว่าจะซื้อหนังสือที่เธอสั่งอ่านเองเล่มหนึ่ง พ่อจะมองผมอย่างไรนะ เพื่อไม่ให้พ่อสงสัย ผมเลยหาจังหวะเกริ่นอย่างแนบเนียนที่สุดเท่าที่ทำได้ว่าอยากลองอ่านบ้าง แล้วจึงหะนั้น ก็มาถึง

กลายเป็นว่า ผมกังวลว่าจะโดนพ่อหัวเราะเยาะไปเองคนเดียว “เอาสิ หนังสือเล่มนี้ดีมาก พ่อสั่งมาเผื่อเยอะหน่อย กะจะให้ลูกอ่านด้วย ลองอ่านดูนั่นแหละดีแล้ว”

พ่อพูดเช่นนั้น แล้วให้ผมเล่มหนึ่งมาแต่โดยดี

สองวันหลังจากนั้น ผมจดจ่ออยู่กับหนังสือเล่มที่ว่า โดยมีแรงจูงใจคือการอยากรู้จักเธอให้มากขึ้นอีกนิด แต่สำหรับคนไม่เคยอ่านหนังสือเป็นเรื่องเป็นราวจนถึงตอนนั้น พ่อเริ่มอ่านหนังสือขึ้นมาสักเล่ม หนังสือเล่มนั้นกลับกระพริบใจผมอย่างรุนแรง ระดับความรุนแรงอาจเหนือกว่าการได้เจอเธอเสียด้วยซ้ำ

เมื่อมีโอกาส พ่อมักบอกให้ผมอ่านหนังสืออยู่เสมอ แต่จนถึงตอนนั้น ผมฟังคำแนะนำนั้นเข้าหูซ้ายทะลุหูขวาตลอด คิดไม่ถึงว่าหนังสือจะเป็นจุดเปลี่ยนอะไรสำหรับผม ทว่าหนังสือเล่มนั้นกลับ

เปลี่ยนความคิดของผมจากหน้ามือเป็นหลังมือ

อย่างที่สารภาพไปแล้ว ผมในช่วงนั้นไร้กะจิตกะใจจะอ่านหนังสือเตรียมสอบหรือใช้ความพยายามทำเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ได้แต่คาตหว้งในเรื่องเกี่ยวกับอนาคตว่า “ถ้าเป็นอย่างนั้นก็ดีสิ” กังวลว่า “ถ้าเป็นอย่างนี้ขึ้นมาจะอย่างไร” โดยไม่ลงมือทำอะไร ใช้ชีวิตเอ้อระเหยไปวัน ๆ ซึ่งส่งผลให้อีกด้านหนึ่งในตัวผมรู้สึกไม่เชื่อถือในตัวเองและรอนรนเพิ่มขึ้นทุกวันด้วย

ผมรู้ว่าต้องลงมือทำอะไรสักอย่างเพื่อให้หลุดพ้นจากสภาพนี้ แต่ไม่รู้ว่าจะทำอะไร และควรทำอะไร ถึงรู้ แต่ก็ไร้กะจิตกะใจ วรวนติดหล่มอยู่เช่นนี้

แล้วหนังสือเล่มนั้นก็ทำให้เกิดการปฏิวัติเล็ก ๆ ขึ้นภายในตัวผม

จลงมือทำซ้ำ ๆ ด้วยพลังใจถึงขั้นอีกเหิมและหล่อเลี้ยงให้ไม่มอดลงอย่างเด็ดขาด

หนังสือเล่มนั้นเขียนประโยคนี้อยู่เนือง ๆ ส่วนใหญ่บอกเล่าว่าทำเช่นนั้นแล้วจะนำมาซึ่งความสำเร็จครั้งใหญ่อย่างไรบ้าง คำพูดนี้ฟังขึ้นเพียงไหน สัมผัสด้วยเรื่องจริงว่าคนประสบความสำเร็จและมีชื่อเสียงต่างทำเช่นนั้นกันถ้วนหน้า

อ่าน ๆ ไปมันยิ่งดึงดูดผมมากขึ้นเรื่อย ๆ ตอนอ่านไปได้ราวหนึ่งในสามของเล่ม ผมรู้สึกถึงขั้นว่าหนังสือเล่มนี้เขียนขึ้นมาเพื่อให้ผมได้ค้นพบตัวเองนี่แหละ ผมรู้สึกเข้าถึง ประทับใจ ตื่นเต้น ถึงขั้นนั่งอ่านไม่ติดจนต้องเดินไปเดินมาอยู่ในห้อง

เมื่อถึงกลางเล่ม ประโยคที่ว่ายิ่งกระแทกความรู้สึกเข้าเต็ม ๆ ขนาดตัวผมเองยังคาดไม่ถึง ผมเลยขีดเส้นใต้สีแดงเน้นไว้เสียเลย ประหนึ่งว่าขีดเส้นใต้แล้วความคิดนั้นจะกลายเป็นของผมเอง

เวลาคิดถึงเรื่องอนาคต

คนเราไม่เพียงแต่คิดว่า “ถ้าไปได้สวยจะเป็นอย่างไร” เท่านั้น แต่ยังคิดว่า “ถ้าไปได้ไม่สวยจะทำอย่างไรดี”

ซ้ำร้าย ถ้าพลอยคิดว่า “ถึงอย่างไรก็คงไปได้ไม่สวยอยู่แล้ว” ด้วยละก็

เราจะเผลอตัดสินใจเลือกทำสิ่งที่ควรทำแทน

ยิ่งฝันใหญ่เท่าไร ก็ยิ่งมีโอกาสเป็นเช่นนั้นมากขึ้นเท่านั้น

เราจะตัดสินใจเองว่าจะไปได้สวยน้อย และมองเปรียบเทียบว่าหากสานฝันต่อก็ไม่ต่างอะไรกับลงทุนในเดิมพันที่มีโอกาสประสบความสำเร็จต่ำ ไม่ต่างจากการซื้อลอตเตอรี่

และลงเอยด้วยการไม่ลงมือสานฝันนั้น

แต่นั้นเป็นวิถีทางที่ผิด

สมมติว่าทุกอย่างจะไปได้สวย คุณมั่นใจได้อย่างไรว่า ต้องได้สิ่งที่ต้องการแน่นอนล่ะ

คุณจะยกความฝันเรื่องไหนขึ้นมาเป็นเป้าหมาย แล้วทำอย่างไรกับมัน

คุณรู้หรือไม่ว่า สำหรับคุณแล้วความฝันนั้นไม่ไกลเกินเอื้อม ความคิดที่ผุดขึ้นภายใต้เงื่อนไขว่า “ทุกอย่างจะไปได้สวย” และ “คุณจะได้สิ่งที่ยากได้แน่นอน”

นั่นแหละคือสิ่งที่คุณอยากทำจริงๆ ซ้ำยังเป็นจุดหมายที่ไปถึงได้อย่างแน่นอน

แน่นอนว่าเพียงแค่นี้มีความฝัน ต่อให้ฝันอย่างแรงกล้าแค่ไหน ก็เชื่อว่าสำเร็จเสมอไป

สิ่งสำคัญคือการลงมือทำ

แน่นอนว่า ความฝันอันยิ่งใหญ่จะทำให้เป็นจริงได้
ในสามวัน

ฉะนั้นถ้าฝันยิ่งใหญ่ ก็ต้องใช้เวลาสานฝันเพิ่มมากขึ้นด้วย
แต่เชื่อว่าเราเฝ้าฝันไม่ถึง

ขอให้เชื่ออย่างลึกซึ้งไหม่ว่า เราต้องคว้าความฝันในอนาคต
มาไว้ในกำมือได้แน่

ตราบดีที่ไม่หยุดลงมือทำตามความฝัน ไม่ขาดซึ่งพลังใจ
ไม่ว่าฝันใหญ่โตแค่ไหน นั่นจะช่วยรับประกันว่าฝันนั้น
สามารถเป็นจริงได้

สิ่งที่จะทำให้มีโอกาสประสบความสำเร็จต่ำ คือเรา
ไม่ลงมือทำ

ติดอยู่กับหล่มความคิดซ้ำๆ ในสมอง

แล้วอ้างว่าเป็นการวิเคราะห้อย่างใจเย็น

วันรุ่งขึ้นหลังจากที่ผมอ่านหนังสือเล่มที่เธอส่งข้อจบ ผมก็เริ่ม
เสนอตัวเฝ้าร้าน

เด็กสาวบอกว่า “สัปดาห์หน้าจะมาใหม่” ตอนนั้นก็ขึ้นสัปดาห์
ใหม่แล้ว ผมอยากเจอเธออีกครั้งให้ได้

“เจอแล้วจะคุยอะไรดี”

ที่แน่ ๆ ต้องถามชื่อ และนัดครั้งถัดไป หรือแค่สร้างโอกาส
เพื่อคุยทางกึ่งยดี แต่จะพูดอย่างไรดีละ

สำหรับผมในตอนนี้ “การลงมือทำด้วยพลังใจ” ไม่ได้มีไว้
เพื่ออ่านหนังสือเตรียมสอบหรือความฝันสวยหรูอื่นใด แต่เพื่อเด็กสาว
ที่ผมไม่รู้จักแม้แต่ชื่อคนหนึ่งต่างหาก “สิ่งที่อยากไขว่คว้าให้ได้” ของผม

ในตอนนั้นคือ “ความสนิทสนมกับเธอ”

“ถ้าลงมือด้วยความเชื่อ ต้องสนิทกับเธอได้แน่” ผมทำตาม
สิ่งที่เรียนรู้จากหนังสือเล่มนั้นทันที

ทว่าที่ผ่านมาผมไม่เคยเข้าหาผู้หญิงคนไหนมาก่อน งานนี้
จึงอาศัยความกล้าหาญมาก แต่คิดว่า “ถ้าวันนี้เธอมาล่ะ” ใจผม
ก็เต้นตึกตัก ขณะข่มใจให้สงบ ผมพลอยมองไปในร้านซึ่งไร้ลูกค้า
และงานให้ทำเช่นเคย แล้วพอนึกภาพเธอเข้าร้านมา ก็กลุ้มใจว่า
จะชวนคุยว่าอะไร

“คือก่อนหน้านี้...ขอบคุณที่มาอุดหนุน ตอนนั้นพ่อโกรธเลยละ
ที่ฉันลืมนามชื่อเธอ...” ถ้าพูดแบบนี้ เธอต้องตอบมาแบบนี้ แล้ว
ผมก็ตอบกลับไปแบบนั้น...หรือจะรอให้เธอเอ่ยทักก่อน แล้วถามกลับ
ว่า “มีอะไรให้ช่วยไหม” ดีกว่า แล้วถ้ามีลูกค้าคนอื่นในร้านล่ะจะทำ
อย่างไร...

ออกจะน่าอาย แต่ผมนึกภาพว่าเจอและพูดคุยกับเธอหลาย
สิบครั้งเช่นนั้น คิดว่าถ้าเป็นอย่างนี้จะพูดอย่างนี้ แล้วถ้าเป็นอย่างนั้น
จะทำอย่างไรต่อ และไม่ใช่แค่ประโยคคำพูด แต่ถึงขั้นคิดไปสารพัด
ถึงสีหน้า ท่าทาง และวิธีการพูด

ในร้านซึ่งแทบไม่มีงานให้ทำ ผมจึงทำเพียงนั่งเฝ้ารอเธอ แม้
ไม่อยากคิด แต่พอรู้ตัวอีกที ปรากฏว่าใจหนึ่งก็คิดขึ้นมาอีก ขณะที่
อีกใจหนึ่งก็แค้นยี้มมองดูตัวเองทำเรื่องพรรคนั้น

ผมแค้นยี้มเมื่อคิดว่า ถ้าใช้ความละเอียดถี่ถ้วนในการเตรียมการ
อย่างรอบคอบบวกกับพลังใจแรงกล้าขนาดนี้สานฝันในอนาคต ไม่ว่า
ความฝันไหน ผมอาจทำได้สำเร็จ และได้ใช้ชีวิตในแบบที่ผมปรารถนา

ทว่าเธอกลับไม่ปรากฏตัวสักที

เธอมาร้านในวันพฤหัสบดีที่ 6 สิงหาคม ผมเลยนึกไปเองว่า เธอจะมาอีกครั้งในวันพฤหัสบดี แต่นี้ก็ล่วงเข้าสู่วันศุกร์ที่ 14 แล้ว

ผมยังพอหาซื้ออ่างเผ้าร้อนและผลิตภัณฑ์เพื่อออกไปนอกร้าน ได้ในช่วงต้นสัปดาห์ แต่ผ่านไปหลายวันเช้าผมก็ชักหมดมุข ห้องของผม อยู่ชั้นสองฝั่งติดถนน เวลาเปิดหน้าต่างชะเง้อมองลงข้างล่างจะเจอ ทางเข้าร้านพอดี เวลาหาเรื่องอยู่ในร้านไม่ได้ ผมก็คอยสังเกตการณ์ จากหน้าต่างห้องว่าเธอมาหรือยัง

แล้วผมก็เริ่มคิดแบบพาล ๆ ว่าเธอน่าจะรีบมาสักที ไม่เห็นใจ กันบ้าง ไป ๆ มา ๆ ชักคิดว่าผมช่างใจง่ายเกินไปที่บ้าจี้มัวแต่จินตนาการ ถึงตอนเจอเธออยู่ไม่จบไม่สิ้น

อย่างไรก็ตาม “สัปดาห์หน้า” ตามคำพูดของเธอยังไม่สิ้นสุด แต่พอผมทอดสายตามองจากในร้านออกไปยังแนวทางเดินของย่าน ร้านค้าด้วยความรู้สึกสับสน ผมก็เริ่มรู้สึกว่าจะไม่มาอีกแล้ว

แล้วในที่สุดก็ถึงเวลาปิดร้านของวันนั้น

เย็นวันนั้น ผมตัดสินใจถามพ่อ แน่نونว่าไม่ยากโดนชักใช้ ไม่เข้าเรื่อง เลยพูดเกริ่นออกตัวก่อน

“ก่อนหน้านี้นตอนผมเผ้าร้อน มีคนมาสั่งหนังสือแล้วผมไม่ได้ถาม ช่อทางติดต่อไว้ใช่ไหมล่ะ ผมไม่ค่อยสบายใจ รู้สึกว่าต้องรับผิดชอบ หลังจากนั้นคนคนนั้นแะมาหรือเปล่า”

“ไม่ได้มานะ แต่เดี๋ยวคงมาเองนั่นแหละ อีกอย่าง ถึงเด็กคนนั้น ไม่มา วางขายไว้ เดียวก็มีคนซื้อ นั่นสิ อย่างคัตจังนี่น่าจะซื้อนะ อย่า กังวลเลยนะ”

พ่อตอบโดยไม่คิดอะไรมาก

วันถัดมา ช่วงก่อนเที่ยง พ่อขอให้ผมเฝ้าร้าน พ่อบอกว่า “จะไปกินข้าวเที่ยงซะหน่อย” แล้วออกไปร้านกาแฟ “โฮป” อีก

ความรู้สึกกระตือรือร้นที่เธออาจมา กับความรู้สึกที่รอนรอนว่าเธออาจไม่มา ไม่เกิดขึ้นแล้ว ผมเหนื่อยจะจินตนาการว่าถ้าเธอมาผมจะพูดอะไร เพียงนั่งรออะไรบางอย่างอยู่ตรงนั้นจนกลายเป็นกิจวัตร

มาหรือไม่มาก็ช่างปะไร เดียวพอวันนี้สิ้นสุดลง ผมก็ถูกปลดปล่อยจากกิจวัตรนี้

แล้วในตอนที่มีการรอคอยกลายเป็นหน้าที่อย่างหนึ่ง จนแทบลืมไปแล้วว่ารออะไรนั่นเอง ไซ้แล้ว วันนั้นเป็นสุดท้ายของ “สัปดาห์หน้า”¹ ที่เธอว่าไว้...

วันเสาร์นั้น ผมนั่งลงหลังเคาน์เตอร์คิดเงิน แล้วคิดขึ้นมาว่า ขึ้นอยู่เฉยๆ ก็ไม่วายเอาแต่คิดฟุ้งซ่านอีก และตอนนี้สิ่งที่ผมไม่อยากทำมากที่สุดคือการคิดเรื่องฟุ้งซ่าน ผมเลยตัดสินใจว่าจะอ่านหนังสือ

ผมไปห้องหนังสือของพ่อ หยิบหนังสือน่าสนใจเล่มหนึ่งจากบนชั้น ซึ่งผมเพิ่งตระหนักว่านี่ผมมีหนังสือดีๆ อยู่ใกล้ตัวมากมายขนาดนี้เสีย

“คงฆ่าเวลาไปได้สักพัก”

ตอนที่ผมคิดเช่นนั้นแล้วย้อนกลับมาหน้าร้าน ปรากฏว่าเด็กสาวคนนั้นยืนอยู่ในร้าน หลังจากไม่ไพล่หน้ามาให้เห็นนานแปดวัน

“สวัสดิ์โยสุเกะ ฉันก็กลัวว่าร้านจะหยุดช่วงเทศกาลโอบัง²

¹ ตามปกติแล้วญี่ปุ่นจะนับเริ่มต้นสัปดาห์กันสองแบบ คือเริ่มต้นสัปดาห์ในวันจันทร์กับเริ่มต้นสัปดาห์ในวันอาทิตย์ แต่ส่วนใหญ่จะนับเริ่มต้นสัปดาห์กันที่วันอาทิตย์ ซึ่งในเรื่องนี้โยสุเกะก็นับวันสุดท้ายของสัปดาห์ที่วันเสาร์เช่นกัน

² เทศกาลเซนโหว่ดวงวิญญาณของบรรพบุรุษ ตรงกับช่วงวันที่ 13-16 สิงหาคมของทุกปี เชื่อกันว่าบรรพบุรุษที่ตายไปจะกลับมาหาลูกหลาน คนญี่ปุ่นจึงกลับไปเยี่ยมครอบครัวและจัดของเพื่อเซ่นไหว้ดวงวิญญาณ

เสียอีก...ค่อยยังชั่วที่ร้านเปิด”

“ฮะ...”

ผมพูดไม่ออกกับเหตุการณ์ไม่ทันตั้งตัวนั้น

“หนังสือที่ฉันขอให้ช่วยส่งก่อนหน้านี้ละ น่าจะส่งได้ใช่ไหม”

“ฮะ อ้อ ถ้าเล่มนั้นละก็ นี่ไง หนังสือมาแล้ว”

“อ้าว จริงเหรอก ตอนนั้นฉันแค่ลองถามดูว่าส่งได้ไหม เธอส่งมาให้แล้วหรือเหรอก”

“ฉันด่วนส่งไปหรือเปล่านี้ เธอไม่ได้จะซื้อใช่ไหม”

“ไม่ๆ แค่ไม่คิดว่าจะได้หนังสือวันนี้เลยไม่ได้พกเงินมานะ เอาไว้มาคราวหน้า ฉันจะซื้อนะ”

ผมหนายจะรอดซึ่งไม่รู้ว่าเป็นเมื่อไรเต็มที่ เลยตอบไม่ถูกไปชั่วขณะ ก่อนจะบอกตัวเองย้ำๆ ในหัวว่า “ลงมือสิ ลงมือ!”

“ค่าหนังสือไม่เป็นไรหรือ เอาจกลับไปวันนี้เลยเถอะ เธออยากอ่านไวๆ ไม่ใช่หรือ”

“จะทำอย่างนั้นได้อย่างไร”

“ฉันออกให้ก่อน ไม่เป็นไรหรือ อีกอย่าง หนังสือเล่มนี้ดีมากเชียวแหละ”

“โยสุเกะเคยอ่านหนังสือเล่มนี้แล้วหรือ”

“อยากตอบว่า ‘เคยสิ’ อยู่หรือกะนะ แต่จริงๆ แล้วฉันอยากอ่านเพราะเห็นว่าเธอสิ่งนี้แหละ”

“แล้วก็เลยอ่านก่อนคนสั่งสินะ”

“ใช่แล้ว โทษที แต่ฉันรู้สึกจากใจจริงเลยละว่าโชคที่ได้เจอหนังสือเล่มนี้ รู้สึกเหมือนเขียนมาเพื่อฉันตอนนี้นี่เลย...แต่ฉันเจอกับหนังสือเล่มนี้เพราะเธอ...ก็เลยอยากให้เป็นของขวัญ”

เด็กสาวทำท่าลังเลชั่วขณะ ก่อนจะค่อยๆ ยื่นสองมือมารับ

หนังสือจากผม

“ขอบคุณนะ อันที่จริงฉันอยากอ่านเลยเหมือนกัน แต่รับไว้เป็นของขวัญไม่ได้หรอก ฉันมองว่าหนังสือต้องซื้อเองถึงจะมีความหมาย ฉันจะคืนเงินให้เธอเร็ว ๆ นี้แหละ ถ้าโทร.มาตามเบอร์โทร.บนป้ายนอกร้านจะได้คุยกับเธอใช่ไหม”

“อ๊ะ...อืม”

“ถ้าอย่างนั้น...ฉันจะโทร.มาพุดนี้ละ แล้วเรานัดเจอกันที่ไหนสักแห่ง ตกลงไหม”

“ฮ่า...อืม ได้สิ”

เด็กสาวกัตรีมฝีปากล่าง ยิ้มอย่างขี้นั่น แล้วอยู่ดี ๆ ก็ฉวยสมุดบันทึกและปากกาบนเคาน์เตอร์ไปเริ่มเขียนบางอย่าง จึกกระดาศหน้าบนสุดแล้วยื่นให้ผมพลางพูดว่า

“นี่คือที่อยู่กับเบอร์โทร.บ้านของฉัน เผื่อฉันไม่ติดต่อมา เธอโทร.มาเบอร์นี้ได้เลยนะ”

ผมรับกระดาศที่เธอยื่นค้างมาให้

เธอยิ้มนิด ๆ เหมือนกลืนขำอีก

“โยสุเกะ”

“หืม”

“ฉันรู้สึกตั้งแต่ตอนเห็นเธอครั้งแรกแล้วว่าเธอใจดีจริง ๆ ด้วยขอบคุณนะ”

พอเห็นผมตอบไม่ถูก เธอก็ยิ้มอีกครั้ง

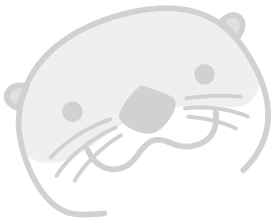
“ฉันชื่อฮารุกะ ยินดีที่ได้รู้จักนะ”

ผมไม่ได้ใช้ประโยคหรือสิ่งใด ๆ ที่คิดเตรียมไว้ทั้งสิ้น แต่ก็ารู้ชื่อกับเบอร์โทร.ของเธอมา เธอบอกว่าจะโทร.มาหา แถมยังจะโทร.มา

นัดเจอกันอีกด้วย

ช่วงเวลานั้นเอง บทเรียนนอกตำราของผมว่าด้วยเรื่องของ“ชีวิต”
โดยฮารุกะ ถูกกำหนดให้เริ่มขึ้นแล้ว แน่นอนว่าตัวผมในตอนนั้นไม่มี
ทางรู้ได้

ท้องฟ้าสีครามปลอดโปร่งสุดลูกหูลูกตาราวกับกำลังอวยพรให้ผม
เป็นวันเสาร์ที่อากาศร้อนเหลือเกิน

ทดลองอ่าน